

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce: **M. K.**, bytem, zast. zmocněncem Stanislavem Šípem, bytem Prachnerova 674/8, 150 00 Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, Oddělení ostatních správních činností, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 23. 8. 2012, č.j., sp. zn.

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce je povinen uhradit žalovanému náklady cestovného ve výši 1.240,-Kč do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám žalovaného.
- III. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 8. 2012, č.j., sp. zn. bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru

dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16.1.2012, č. j. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c) odst. 1, písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil porušením ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 25. 9. 2011 v 16:59 hod. řídil osobní automobil, reg. zn. a na dálnici, v prostoru km směr, jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí km/hod naměřena rychlost km/hod. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení $\pm 3 \%$ mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy km/hod, čímž překročil rychlost na dálnici o km/hod. Žalobci byla podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu, uložena pokuta ve výši 6.000,- Kč, podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích v souladu s ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců a dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v souvislosti s vyhláškou č. 231/1996 Sb. povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě ze dne 12. 9. 2012 doručené Krajskému soudu v Brně dne 14.9.2012 namítá, že vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně předcházelo ústní jednání konané v nepřítomnosti žalobce i přes to, že se řádně a včas z nařízeného termínu ústního jednání omluvil, neboť správnímu orgánu byla dne 9. 1. 2012 doručena omluva s uvedením důvodu nepřítomnosti (dlouhodobě plánovaná cesta do zahraničí) s tím, že po návratu bude tento zahraniční pobyt náležitě doložen. Podle názoru žalobce správní orgán svým postupem, kdy bylo nařízeno ústní jednání bez přítomnosti žalobce, žalobci odepřel zákonem i ústavním pořádkem zaručené právo na spravedlivý proces, bylo porušeno základní právo žalobce, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem podkladům a prováděným důkazům.

Žalobce uvádí, že žalovaný porušil zásadu, podle níž mají správní orgány vést řízení tak, aby posilovalo důvěru adresátů úkonů správních orgánů ve správnost rozhodování a aby přijatá rozhodnutí byla přesvědčivá. S ohledem na tuto zásadu podle žalobce nelze v rámci jediného správního řízení vydávat naprosto odlišná stanoviska. Žalobce napadá postup žalovaného, kdy tento nejdříve podal podnět k provedení obnovy řízení s tím, že rozhodnutí ve věci obnovy řízení bude mít zásadní vliv na výsledek probíhajícího odvolacího řízení, a z tohoto důvodu rovněž přerušil odvolací řízení, když v rozporu s těmito tvrzeními žalovaný pokračování v řízení a napadené rozhodnutí odůvodnil tak, že určení neplatnosti doručení prvostupňového rozhodnutí bylo předmětem obnovy řízení, to však nic neměnilo na skutečnosti, že žalobce rozhodnutí napadl včasným odvoláním. Postup žalovaného je podle názoru žalobce v příkrém rozporu s principy demokratického státu. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu nekonzistentního výkladu podmínek s poukazem na neustálenost rozhodovací praxe žalovaného k této otázce, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Žalobce dále namítá, že žalovaná zcela rezignovala na zásadu materiální pravdy, když se spokojila pouze s předtištěným formulářem „Oznámení přestupku proti bezpečnosti

a plynulosti silničního provozu“ bez podpisu žalobce a jeho vyjádření, kde údajné okolnosti a skutečnosti přestupkového jednání jsou předtištěny. Dle názoru žalobce nelze tuto písemnost považovat za důkazní prostředek jen proto, že je zpracován policisty a že tvrzení žalobce jeví známky účelovosti. Žalobce uvádí, že řidič vozidla upozoroval měřicí vozidlo Policie, proto na konci měření zpomalil a vozidlo odstavil v odstavném pruhu, přičemž přitom došlo k záměně řidiče. Oznámení o přestupku hovoří pouze o tom, že nemohlo dojít k záměně vozidla, což není žalobcem nikterak rozporováno, rozporována je ta skutečnost, že v době měření předmětné vozidlo žalobce neřídil. Žalovaný se podle žalobce dopustil procesního pochybení a nesprávně hodnotil důkazy, jež byly ve správním řízení provedeny, přičemž upustil od dalšího dokazování (svědecké výpovědi policistů či spolujezdců). Podle žalobce je napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť rozhodnutí bylo opřeno o vadná skutková zjištění, resp. o skutečnosti v řízení nezjišťované.

Žalobce odmítá argumentaci žalovaného, že v souvislosti s měřením rychlosti postačí pouhé osvědčení měřicího zařízení, a uvádí, že nelze nechat bez povšimnutí námitky žalobce ohledně proškolení policistů. Podle žalobce nelze jako nekonkrétní či smyšlené domněnky považovat jeho odvolací námitky, zda měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k použití měřidla PolCam. Žalobce podotýká, že platnost ověření měřidla může zaniknout i v případě, kdy ověřovací list k měřicímu zařízení je v platnosti. Z obrazového záznamu není podle názoru žalobce seznatelné, zda byla dodržena stejná vzdálenost v průběhu měření mezi měřícím a měřeným vozidlem, zejména na počátku a na konci měření, z čehož vyplývá, že nelze postavit najisto, zda bylo postupováno v intencích postupu předvídaného návodem k obsluze. Podle žalobce nelze přičítat k jeho tíži, jakými technickými prostředky disponuje správní orgán, jemuž je svěřena pravomoc při měření rychlosti a následné dokumentaci přestupkových jednání, resp. dodržování provozních podmínek stanovených interními instrukcemi, v opačném případě by se mohlo jednat o důkaz získaný v rozporu s ust. § 51 odst. 1 správního řádu.

Podle názoru žalobce správní orgán prvního stupně nedostatečně odůvodnil uložení sankce, když mimo jiné nevymezil subjektivní stránku zavinění, přičemž úmyslné či nedbalostní zavinění jsou obligatorními znaky pro určení výše sankce v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 57 Ca 14/2007-81 žalobce uvádí, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, které skutečnosti, okolnosti, následek a způsob spáchání byly při uložení pokuty brány jako polehčující či přitěžující okolnosti. Řádné odůvodnění sankce je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Žalobce dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 5/2005-53, podle něhož výše sankce musí být v každém rozhodnutí zdůvodněno způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu. Předvídatelnost výsledku rozhodování napomáhá právní jistotě a zajišťuje obecnou důvěru v právo. Žalobce namítá, že ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu nepostačuje, aby správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl pouhý soupis hledisek pro odůvodnění druhu sankce a její výměry, byť by šlo o soupis úplný, ale musí uvést, jakým způsobem tyto kritéria hodnotil, jaký jim přikládal význam a proč tak činil. Žalobce poukazuje na rozpor v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy na jedné straně je uvedeno, že si žalobce „rychlost neohlídal“ a na druhé straně uvádí, že „přestupek obviněný spáchal konáním,

nikoliv opomenutím“. Podle žalobce dále nelze seznat, zda záznam v evidenční kartě řidiče je okolnost polehčující nebo přitěžující.

Žalobce namítá, že žalovaný nepřihlédl k odvolacím námitkám týkajícím se naplnění materiálního znaku přestupkového jednání (tzn. zohlednit meteorologické podmínky, jasno, sucho, dobré rozhledové podmínky, naplnění skutkové podstaty o 4 km/hod.), čímž pominul obligatorní naplnění materiálního znaku přestupku v podobě neprokázání porušení nebo ohrožení zájmu společnosti ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Pokud správní orgán prvního stupně tvrdí, že bezpečnost provozu byla porušena nebo ohrožena, bylo jeho povinností tyto skutečnosti prokázat, mimo jiné řádným výsledkem policistů, neboť nelze argumentovat pouze naplněním formálního znaku, ale skutkovými okolnostmi ze silničního provozu (viz rozsudek NSS č. j. 5 As 104/2008-45).

Podle názoru žalobce žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, když nejenže rezignoval na odvolací námitky, ale i na veřejný zájem, neboť dle mínění žalobce veřejný zájem je vždy dán tehdy jestliže nesprávnost rozhodnutí má zásadní význam v tom ohledu, když se účastníku řízení ukládá určitá povinnost, sankce nebo se zbavuje práva vykonávat činnost, nebo je mu odepráno vlastnické právo k věci. Rovněž je třeba za veřejný zájem považovat dodržení správního procesního postupu při vedení správního řízení a naplnění základních znaků rozhodnutí.

Žalovaný podle žalobce zcela pominul neodůvodnění povinnosti uhradit správnímu orgánu náhradu nákladů řízení v paušální částce 1.000,- Kč. Podle žalobce nelze pouze obecně odkázat na vyhlášku č. 231/1996 Sb., ale naopak ozřejmit žalobci, proč rozhodl právě tak, jak rozhodl, proč od uložení povinnosti neupustil a proč byla stanovena právě taková částka. Správní orgány ponechaly žalobce v nejistotě, zda-li stanovená částka není projevem libovůle a vrchnostenského postavení. Tímto postupem žalovaný zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost z důvodu, že výrok rozhodnutí obsahuje důvody projednání věci bez přítomnosti žalobce, přičemž odůvodnění výroku rozhodnutí ve věci projednání bez přítomnosti žalobce je obsahově zcela totožné jako výrok sám; nelze tedy rozeznat, co je výrok a co je odůvodnění.

Žalobci není zřejmé, co bylo myšleno konstatováním žalovaného, že označení hmotněprávního ustanovení § 125c) odst. 1 písm. f) čl. 2 zákona o silničním provozu je čistě formální vadou, neboť pokud by se jednalo o zřejmou nesprávnost nebo překlep, bylo by uvedené možno napravit vydáním opravného usnesení ve smyslu ust. § 70 správního řádu. Výroková část tak podle žalobce neobsahuje přezkoumatelnou právní kvalifikaci přestupkového jednání. Výrok rozhodnutí musí být jasný a srozumitelný, v opačném případě jde o vadu, která má vliv na zákonnost rozhodnutí. Ze smyslu ust. § 68 odst. 2 správního řádu plyne, že skutková věta musí vyjadřovat skutek, kterého se pachatel dopustil, přičemž je třeba uvést konkrétní (správné) údaje, srozumitelné pro všechny, ne jen pro určitou odbornou vrstvu společnosti. Ve světle judikatury NSS (7 Afs 77/2005-87) je pro následné přezkoumání rozhodnutí nezbytné uvedení hmotněprávního ustanovení, podle kterého je rozhodováno, aby

správní orgán mohl posoudit, zda byla provedena správná právní kvalifikace a zda skutkový stav byl podřazen pod toto právní ustanovení, které na tento skutkový stav dopadá. Uvedenou vadu stěžuje i fakt, že v protokolu o projednání přestupku ze dne 16. 1. 2012 je uvedena nejen nesprávná právní kvalifikace (čl. 2, písm. f) ust. § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu), ale též nesprávná právní kvalifikace – porušení ust. § 18 odst. 4 zákona. Tento nesoulad podle žalobce nelze přehlížet či zhojit pouhým konstatováním o čistě formální vadě či postupem podle ust. § 18 odst. 5 správního řádu, neboť se nejedná o zřejmou nesprávnost, ale o odlišné označení hmotněprávního ustanovení, které mělo být porušeno. Navíc o této opravě nebyl žalobce nikterak vyrozuměn postupem předvídaným v ust. § 18 odst. 5 správního řádu.

Žalobce závěrem uvádí, že postupem žalovaného bylo žalobci odepřeno právo na spravedlivý proces. Správní orgány nenaplnily zásadu spolehlivého a úplného zjištění skutečného stavu věci a jednaly v rozporu s ust. § 50 odst. 3 a odst. 4 správního řádu (odepřením svědeckých výpovědí, nepřezkoumatelným odůvodněním rozhodnutí, nekonzistentním postupem v průběhu řízení, procesně nekorektním postupem, nesprávným hodnocením důkazů). Porušení objektivních procesních pravidel mělo za následek zásah do subjektivního práva na spravedlivý proces, které skutečně žalobce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, např. v nemožnosti provést konkrétní žalobcem zamýšlený procesní úkon, čímž byl v důsledku znevýhodněn oproti jinému účastníkovi řízení či zkrácen na svých hmotných právech.

Na základě shora uvedených skutečností žalobce navrhuje soudu, aby vydal rozsudek, kterým se rozhodnutí žalovaného zrušuje.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 6. 11. 2012 uvádí, že žalobní body se v zásadě překrývají s odvolacími námitkami, se kterými se žalovaný detailně vypořádal v napadeném rozhodnutí a na něž odkazuje.

K namítanému rozpornému postupu žalovaného spočívající v přerušení řízení, žalovaný konstatuje, že pro přerušení řízení pravděpodobně nebyly důvody předpokládané právními předpisy, avšak žalobce nemohl být tímto postupem na svých právech nikterak zkrácen. Jediným faktickým důsledkem byla skutečnost, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno o několik měsíců později, samotné přerušení řízení a důvody k jeho uplatnění nemají vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí.

K námitce žalobce, že vozidlo v době měření neřídil, nevykazuje podle přesvědčení žalovaného důvěryhodnost, natož reálnost, žalobce postupně přizpůsobuje svá tvrzení tomu, jak správní orgány argumentovaly ve svých rozhodnutích, což je legitimní způsob obhajoby, ale v důsledku působí navýsost nedůvěryhodně.

Zpochybňuje-li žalobce výsledek měření s odkazem na možné důvody zániku platnosti ověření měřidla, je nutné podotknout, že ověření některých skutečností je s odstupem času stěží prokazatelné nebo přímo neprokazatelné. Námitky žalobce zůstávají pouze v obecné rovině, žalobce nepředestřel žádný konkrétní poznatek, který by mohl odůvodňovat zánik platnosti ověření měřidla. Žalovaný trvá na svém názoru, že v řízení nebylo nutné zjišťovat, zda byl konkrétní policista řádně proškolen k obsluze měřícího zařízení. Z porízeného

videozáznamu je dle žalovaného dostatečně zřejmé, že vzdálenost mezi policejním a měřeným vozidlem není na konci měření menší, než na jeho počátku, skutečná rychlost tedy nemohla být nižší než rychlost policejní hlídkou naměřená.

Odkaz na podzákonnou právní normu je podle žalovaného k odůvodnění uložení povinnosti nahradit náklady řízení dostatečný, odůvodňovat, proč správní orgán zcela nebo částečně neupustil od uložení této povinnosti, je dle žalovaného nadbytečné. Žalobce navíc zproštění od této povinnosti nenavrhoval a z předloženého spisového materiálu nevyplývají žádné poznatky, které by odůvodňovaly úvahu a aplikaci ust. § 79 odst. 3 zákona o přestupcích.

S ohledem na uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na doručené vyjádření žalovaného byla dne 9.12.2012 soudu doručena replika, v níž žalobce setrvává na svých postojích vyjádřených v žalobě. Žalobce namítá, že nelze přisvědčit tvrzení žalovaného, že přerušením řízení žalobce nemohl být zkrácen na svých právech, neboť odporuje principu právní jistoty a legitimnímu očekávání, současně odporuje zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení. V důsledku neustálenosti ve své rozhodovací praxi žalovaný zmařil řádné projednání věci, neboť v době, kdy bylo řízení přerušeno, mohly být provedeny úkony, které v průběhu řízení provedeny nebyly. Žalobce dále namítá, že ze spisového materiálu nevyplývá, jakým způsobem dospěl žalovaný k závěru, že z pořízeného videozáznamu je zřejmá vzdálenost mezi policejním a měřeným vozidlem. Pokud má být skutečnost, která je objektivně měřitelná, použitelná v důkazním řízení, musí splňovat podmínky jednoznačnosti, přezkoumatelnosti a exaktnosti. Žalobce nesdílí názor, že pouhým odhadem lze dospět o nevyvratitelném závěru o přesné vzdálenosti mezi vozidly. Rozhodování o nákladech řízení je podle žalobce součástí řízení jako celku a je samo o sobě způsobilé zasáhnout do práva účastníků podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je proto třeba přihlížet ke všem okolnostem, které mohou mít vliv na stanovení povinnosti nahradit náklady řízení. Žalovaný podle názoru žalobce svým postupem pochybil, neboť pravdivost tvrzení objektivně nepodpořil žádným důkazem, rezignoval tak na proces dokazování, v důsledku čehož nebyl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci. Dokazování je neúplné a skutkový stav žalované předčasný, neboť nebylo vycházeno z objektivních okolností konkrétní situace.

Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud považoval za důležité v první řadě posoudit, zda byl přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce v rozporu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a zda mu tímto postupem bylo znemožněno osobně se zúčastnit jednání, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a tím bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.* Řízení o přestupku v prvním stupni je tedy zákonem zásadně koncipováno jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku.

Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2009, č.j. 7 As 9/2009-66, www.nssoud.cz, dle něhož „ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je sledována a také garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevinu, jakož i právo na spravedlivý proces Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí tohoto obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce jako obviněný z přestupku převzal dne 2.1.2012 osobně předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 16.1.2012, jež obsahovalo všechny náležitosti dle ust. § 59 správního řádu - je z něj zřejmé, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má žalobce k jednání dostavit včetně poučení o tom, jaké jsou právní následky v případě, že se obviněný z přestupku k jednání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu (je zde uvedeno, že o přestupku může být rozhodnuto v nepřítomnosti žalobce). Soud tedy dospěl k závěru, že žalobce byl k ústnímu jednání nařízenému na den 16. 1. 2012 řádně předvolán a zbývá posoudit otázku, zda byly splněny požadavky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce, tzn. zda se žalobce nedostavil k jednání bez náležité omluvy nebo náležitého důvodu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č.j. 1 As 55/2012-32, www.nssoud.cz „zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2008, č.j. 2 As 16/2008 - 41)... Je zřejmé, že vzhledem ke smyslu zákona se za náležitou omluvu bude považovat taková, která skutečně znemožňuje účastnit se nařízeného správního řízení. Za takový případ se dá považovat hospitalizace nebo jiné důvody skutečně a prokazatelně zamezující pohybu.“

Soud ze spisového materiálu dovodil, že žalobce byl již dříve dvakrát k ústnímu jednání předvoláván, a to k ústnímu jednání nařízenému na den 9.11.2011 a na den 12.12.2011. Z obou těchto jednání se žalobce vždy až v den nařízeného jednání písemně omluvil z důvodu pracovní neschopnosti, přičemž k omluvě z prvního jednání přiložil jako doklad rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené praktickou lékařkou MUDr. G.H., prokazující, že žalobce byl ode dne 9.11.2011 v pracovní neschopnosti, druhou omluvu nedoložil žádným dokladem, pouhým sdělením, že jeho pracovní neschopnost stále trvá. Dne 9.1.2012 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena omluva z nařízeného

ústního jednání s tím, že se žalobce nemůže k jednání dostavit z důvodu dlouhodobě plánované zahraniční cesty. K této písemné omluvě však žalobce nedoložil žádné potvrzení či doklad, který by důvod takové omluvy prokazoval.

Soud konstatuje, že posouzení náležitosti omluvy spadá do diskrečního oprávnění správního orgánu, pojmy náležitá omluva a důležitý důvod jsou pojmy neurčité, při jejichž hodnocení vychází správní orgán ze všech relevantních skutečností. Vzhledem k účelu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je třeba za náležitou omluvu považovat omluvu z důvodu, který skutečně brání obviněnému se zúčastnit jednání. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek ze dne 12. 3. 2009, č.j. 7 As 9/2009-66, www.nssoud.cz ve kterém Nejvyšší správní soud uvádí, že *„hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.“* Ačkoliv tedy správní orgán předchozí omluvy ze zdravotních důvodů jako řádné uznal, nelze spatřovat nezákonnost v postupu, kdy poslední omluvenka již správním orgánem akceptována nebyla. Je pochopitelné, že správní orgán prvního stupně byl, vzhledem ke dvěma předchozím omluvám ze zdravotních důvodů, obezřetnější a při hodnocení další omluvy striktnější. Soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že nelze mít za náležitou omluvu, kdy žalobce na jedné straně tvrdí, že zahraniční pobyt byl dlouhodobě plánován a na druhou stranu toto své tvrzení žádným způsobem nedoložil. Žalobce byl v předvolání v souladu s ust. § 59 správního řádu řádně poučen, že pokud se nemůže ze závažných důvodů dostavit k ústnímu jednání, je povinen se bezodkladně s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit a tyto důvody je nutné dokladovat. Bylo tedy povinností žalobce předložit správnímu orgánu náležitou omluvu včetně dokladů, ze kterých by bylo dostatečně patrné, jaká konkrétní překážka brání žalobci v účasti na jednání, a naopak nebylo povinností správního orgánu vyčkávat, zda bude zahraniční pobyt žalobce doložen až dodatečně po návratu. Nad rámec uvedeného je soud nucen konstatovat, že v průběhu správního řízení bylo žalovanému zasláno vyjádření ředitelky hotelu, kde měl být údajně žalobce ubytován, z něhož vyplývá, že žalobce v hotelu v danou dobu ubytován nebyl a že hotel vystavuje jiný typ účtů, důvěryhodnost tvrzení žalobce tímto byla značně snížena.

Správní orgán prvního stupně tedy na základě shora uvedeného jednal ve věci přestupku v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když omluvu žalobce neakceptoval jako náležitou z náležitého důvodu a ústní jednání proběhlo dne 16. 1. 2012 v jeho nepřítomnosti.

Soud se v další části zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nekonzistentního postupu žalovaného v průběhu odvolacího řízení. Soud přiznává, že ze správního spisu vyplývá, že žalovaný dne 7.5.2012 podal správnímu orgánu prvního stupně podnět k provedení obnovy řízení ve věci zneplatnění doručení prvostupňového rozhodnutí, přičemž žalovaný přerušil odvolací řízení podle ust. § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu, že odvolací řízení závisí na vyřešení této předběžné otázky. Rovněž v rozhodnutí ze dne 6.8.2012 o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí, kterým byla nařízena obnova řízení, žalovaný uvedl, že obnova řízení se týká určení neplatnosti doručení rozhodnutí o přestupku

a má tak zásadní vliv na účinky rozhodnutí o přestupku. Žalovaný dne 23.8.2012 vyrozuměl žalobce o pokračování v odvolacím řízení, přičemž obnovené řízení ve věci zneplatnění doručení rozhodnutí nebylo v té době dosud ukončeno, není tedy zřejmé, z jakého důvodu žalovaný v řízení pokračoval. V žalobou napadeném rozhodnutí poté žalovaný uvádí, že skutečnost, že určení neplatnosti doručení je v době rozhodování předmětem obnovy řízení, nemění nic na tom, že žalobce napadl rozhodnutí včasným odvoláním. Soud připouští, že žalovaný se postupem, kdy nejdříve přerušil řízení a následně v řízení pokračoval a vydal rozhodnutí, přestože předběžná otázka, kvůli níž bylo řízení přerušeno, nebyla dosud vyřešena, aniž by tento svůj postup relevantním způsobem odůvodnil, dopustil nezákonnosti, když nepostupoval v souladu s ust. § 64 správního řádu. Ostatně sám žalovaný ve vyjádření k žalobě uznal, že pro přerušování řízení zřejmě nebyly zákonné důvody. Tato vada řízení však podle názoru soudu nedosahuje takové intenzity, aby měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve věci samé a která by opodstatňovala zrušení napadeného rozhodnutí. Soud konstatuje, že žalobce v žalobě neprokázal, že by byl tímto postupem, kdy žalovaný přerušil řízení, aniž by k němu byly zákonné důvody, jakkoli dotčen na svých právech, když argumentuje pouze porušením obecných zásad správního řízení. Pokud žalobce namítá, že v důsledku postupu žalovaného došlo ke zmaření projednání věci, soud tuto námitku považuje za pouhou spekulaci nemající oporu ve spisovém materiálu.

K žalobní námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, soud uvádí, že podle ust. § 3 správního řádu je třeba ve správním řízení postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2. Ve správním řízení platí tzv. zásada vyšetřovací, kdy podle ust. § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Rovněž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu, ze dne 3.5.2007, č.j. 8 As 10/2006-48 *provádění důkazů v přestupkovém řízení je úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení.* Pokud žalobce namítá, že žalovaný se v řízení spokojil pouze s předtištěným formulářem oznámení přestupku, který podle jeho názoru není možné považovat za důkazní prostředek, soud poukazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný uvádí, že správní orgán prvního stupně měl při rozhodování k dispozici nejen oznámení přestupku, ale také pořizovaný videozáznam o překročení rychlosti a ověřovací list k měřicímu zařízení, nelze tedy souhlasit s žalobcem, že bylo vycházeno pouze z oznámení přestupku. Soud se nemůže ztotožnit rovněž s tvrzením žalobce, že v době měření rychlosti žalobce vozidlo neřídil, jelikož řidič měřeného vozidla zpozoroval měřící vozidlo policie, proto na konci měření zpomalil a vozidlo odstavil, přičemž došlo k výměně řidiče. Podle soudu je nutné přihlédnout k tomu, že žalobce v žalobě výslovně uvádí, že nerozporuje skutečnost, že policejní hlídka měla měřené vozidlo neustále na dohled a že tudíž nemohlo dojít k záměně vozidla. Za této situace, kdy měření rychlosti proběhlo během jízdy vozidla Policie za vozidlem žalobce a následně bylo vozidlo žalobce Policií zastaveno, přičemž po celou dobu měla policejní hlídka vozidlo žalobce na dohled, považuje soud stejně jako žalovaný (ačkoliv z oznámení přestupku ani jiného důkazu toto přímo nevyplývá) za velmi těžko představitelné až nereálné, že by v mezidobí od konce měření rychlosti do zastavení vozidla policejní hlídkou došlo k dalšímu zastavení vozidla žalobce za účelem

výměny řidiče, čemuž by Policie zdálky přihlížela, aniž by na tuto skutečnost reagovala, a tato se neodrazila v obsahu oznámení přestupku.

Pokud se jedná o žalobní námitku, že žalovaný zcela přehlédl další důkazy (svědecká výpověď policistů či osádky vozidla), soud konstatuje, že žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně objasnil, že na základě provedených důkazů byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a z tohoto důvodu další dokazování v podobě výslechu policistů nebylo nutné. Soud svědeckou výpověď policistů rovněž považuje pro zjištění skutkového stavu za nadbytečnou, jelikož tito by (i s přihlédnutím ke značnému časovému odstupu od okamžiku kontroly) neuvedli ve věci nic jiného než co vyplývá z již provedených důkazů (oznámení o přestupku sepsané na místě, oznámení o přestupku sepsané následně na služebně, videozáznam). Ohledně výslechu spolujezdců soud konstatuje, že tento důkaz nebyl žalobcem v odvolání navržen a z toho důvodu se k němu žalovaný nemohl vyjádřit. Podle názoru soudu není možné tímto důkazem objasnit skutkový stav, jelikož lze mít důvodné pochybnosti o jejich objektivitě.

Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný opřel své rozhodnutí o vadná skutková zjištění, resp. skutečnosti v řízení nezjišťované. Ačkoliv soud nepovažuje za vhodné, že žalovaný v rozhodnutí argumentoval skutečnostmi vyplývajícími z oznámení přestupku, které však byly na tomto oznámení předem předtištěny (...že policisté měli změřené vozidlo po celou dobu na dohled), nelze žalovanému vytknout, že při zdůvodnění skutečnosti, že vozidlo po dobu měření řídil žalobce, vycházel nejen z provedených důkazů, ale částečně také z obecně známých okolností a nelogických tvrzení žalobce, které není třeba dokazovat. Podle názoru soudu bylo v řízení přesvědčivě prokázáno, že řidičem měřeného vozidla byl žalobce, jehož totožnost byla řádně ověřena po zastavení vozidla policejní hlídkou.

K námitce žalobce, že nelze nechat bez povšimnutí námitky žalobce týkající se absence osvědčení o absolvování školení příslušníka Policie ČR ve spisu, soud uvádí, že předmětem správního soudnictví je přezkum zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek ze dne 8.2.2012, č. j. 3 As 29/2011-51, v němž Nejvyšší správní soud ke skutkově podobné věci uvedl, že *„nepovažuje za rozhodné prokazovat, zda zasahující policisté byli pro používání měřicího přístroje PolCam nějakým způsobem školeni.“*

Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval odvolací námitkou, zda měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k použití systému PolCam, soud konstatuje, že žalovaný ve svém rozhodnutí přesvědčivým způsobem zdůvodnil, že ze správního spisu nevyplývají žádné objektivní pochybnosti o správnosti prováděného měření rychlosti, které by odůvodňovaly bližší zkoumání podmínek, za jakých bylo měření prováděno, přičemž námitka žalobce byla zcela nekonkrétní. S tímto závěrem se soud zcela ztotožňuje. Ačkoliv soud nezpochybňuje, že dodržování návodu k obsluze přístroje může mít vliv na přesnost měření rychlosti, žalobce ani v odvolání ani v nyní podané žalobě neuvádí žádné konkrétní nedostatky, kterých se měli policisté při měření dopustit. Žalobce rovněž dostatečně neprokázal, jaké konkrétní skutečnosti by měly být prokázány provedením jím navrhovaného

důkazu knihou jízd. Z pořízeného videozáznamu je nepochybné, že žalobce se překročení rychlosti dopustil, přičemž byla naměřena zařízením, které bylo doloženo ověřovacím listem č. 238/10, vystaveným 12.11.2010 s dobou platností do 11.11.2011. Soud tak nemá důvod o výsledcích měření pochybovat. Soud nezpochybňuje tvrzení žalobce, že v předmětné věci je kladen důraz na přesné měření rychlosti, přičemž důležitým faktorem pro přesnost měření je dodržení stejné vzdálenosti na začátku a na konci měření rychlosti, ze snímků vyhotovených z pořízeného videozáznamu, které jsou součástí správního spisu, je však dostatečně seznatelné, zda byla stejná vzdálenost na počátku a na konci měření rychlosti dodržena. Ze srovnávacích fotografií z počátku (čas: 000.0 s) a konce měření (čas: 003.7 s) je zřejmé, že zatímco na počátku měření byla na snímku vnitřní vzdálenost mezi koly měřeného vozidla 13 mm, na konci měření byla jejich vzdálenost jen 12 mm. Z uvedeného vyplývá, že vzdálenost obou vozidel byla na konci měření větší než na jeho počátku, skutečná rychlost žalobce tedy nemohla být nižší, než rychlost naměřená policejní hlídkou. Soud tedy shrnuje, že v dané věci nelze než konstatovat, že v řízení bylo postupováno v souladu se zásadou materiální pravdy, když na základě dostatečných důkazů bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že žalobce se přestupku, který je mu kladen za vinu, dopustil.

K námitce nepřezkoumatelnosti uložené sankce soud uvádí, že ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích vyjmenovává demonstrativní výčet kritérií, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito hledisky zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat východiska, které jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedly tak, aby odůvodnění stanovené výše sankce bylo následně soudem přezkoumatelné. Soud v této souvislosti poukazuje na žalobcem uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.6.2005, č. j. 8 As 5/2005 - 53, dostupný na www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že „jakkoli má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování“. V nyní projednávaném případě však soud konstatuje, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s tímto ustanovením, když tato hlediska byla konkretizována na daný případ a správní orgány dostatečným způsobem zdůvodnily, že při ukládání sankce bylo přihlédnuto k závažnosti přestupku (že jednání žalobce spočívalo v závažném porušení zákona), způsobu spáchání (konáním), následkům (nedošlo k negativním následkům), okolnostem (dobré meteorologické podmínky, avšak jízda v levém jízdním pruhu v silném provozu), k osobě pachatele (jeden záznam v evidenční kartě řidiče z roku 2008), přičemž žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že při hodnocení kritérií převládaly polehčující okolnosti, když jako přitěžující okolnost vyplývá pouze vysoká závažnost spáchaného přestupku. Podle názoru soudu je třeba přihlédnout rovněž k tomu, že ačkoliv žalobce zpochybňuje přezkoumatelnost sankce, v celém průběhu řízení nezpochybnil, že by sankce byla uložena v nepřiměřené výši.

Pokud žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně v rozhodnutí nevymezil subjektivní stránku zavinění, soud konstatuje, že na straně 3 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedeno, že nebyl ze strany žalobce prokázán úmysl pro rychlou jízdu, a proto správní orgán jednání žalobce považuje za nedbalostní. Soud musí dát za pravdu žalobci v tom, že z rozhodnutí není zřejmé, zda k zavinění bylo přihlédnuto při ukládání sankce, ačkoliv z ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích tato povinnost vyplývá. Vzhledem k tomu, že žalobci byla uložena sankce téměř na samé spodní hranici zákonného rozpětí,

přičemž jako k přitěžující okolnosti bylo přihlédnuto pouze k vysoké závažnosti přestupku, však žalobce nemohl být tímto pochybením jakkoli zkrácen na svých právech.

K námitce žalobce, že nelze seznat, zda záznam v evidenční kartě řidiče byl posouzen jako okolnost polehčující nebo přitěžující, soud uvádí, že z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že jako přitěžující okolnost byla v řízení shledána pouze vysoká závažnost spáchaného přestupku a že skutečnost, že žalobce má záznam v evidenční kartě řidiče, nebyla hodnocena k tíži žalobce. Soud konstatuje, že třebaže jsou správní orgány povinny v rozhodnutí uvádět, jaký vliv měla konkrétní hlediska na konečnou výši sankce, tvrzení, že konkrétní skutečnost nebyla hodnocena k tíži žalobce, je zcela postačující.

Soud neshledává rozporným tvrzení správního orgánu prvního stupně, který na straně 3 rozhodnutí uvádí, že si žalobce rychlost neohlídal a na straně 4 téhož rozhodnutí uvádí, že přestupek byl spáchán konáním, nikoliv opomenutím. Opomenutím se chápe vůlí řízené zdržení se určitého jednání, v případě rychlé jízdy jde zcela jistě o jednání aktivní, jelikož jen aktivním jednáním lze uvést vozidlo do pohybu překračující zákonem povolenou rychlost. Neohlídání si rychlosti může svědčit spíše o nedbalostním charakteru přestupku, než o způsobu jeho spáchání.

Soud se nemůže ztotožnit s žalobní námitkou, že žalovaný nepřihlédl k námitkám ve věci naplnění materiálního znaku přestupku. Není sporu o tom, že pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být naplněna i jeho materiální stránka (podle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích se za přestupek považuje jednání, které mimo jiné porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti). Správní orgán prvního stupně se podle názoru soudu zabýval materiální stránkou přestupku dostatečně, když v rozhodnutí uvedl, že *„jednání žalobce vyhodnotil jako závažné porušení zákona, kdy došlo k přestupku ... v souvislosti s překročením nejvyšší povolené rychlosti mimo obec, ... kdy rychlost je jednou z nejčastějších příčin dopravních nehod a byla překročena na frekventované komunikaci, tzn. se zvýšeným rizikem negativních následků takového protiprávního jednání.“* Z pořízeného videozáznamu vyplývá, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost o 53 km/hod na dálnici s hustým provozem, k ohrožení zákonem chráněného zájmu (bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích) tedy bezpochyby došlo. Za zcela nepřipadnou považuje soud aplikaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009, č. j. 5 As 104/2008-45, jelikož v nyní projednávané věci se jednak správní orgán materiální stránkou přestupku zabýval a jednak se nejedná o nikterak mezí porušení nejvyšší povolené rychlosti, nýbrž o naplnění kvalifikované skutkové podstaty přestupku spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti o více než 50 km/hod.

Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, v níž je namítáno, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, když rezignoval na veřejný zájem. Soud je nucen konstatovat, že tato námitka byla formulována velmi obecně a tedy nezbyvá než se s ní vypořádat rovněž pouze na obecné úrovni. Jak soud uvedl výše, v řízení správních orgánů obou stupňů nedošlo k žádnému tak podstatnému porušení ustanovení o řízení, že by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé ani k vadám, které by zakládaly nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Pokud se jedná o výrok týkající se povinnosti nahradit náklady řízení, podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích *občanovi, který byl uznán vinným z přestupku, jakož i navrhovateli, bylo-li řízení zahájené na jeho návrh zastaveno podle § 76 odst. 1 písm. a), b), c) nebo j), se uloží povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáváním přestupku. Náklady řízení se hradí paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo vnitra České republiky v dohodě s ministerstvem financí České republiky zvláštním právním předpisem.* Tímto zvláštním právním předpisem, na který ustanovení odkazuje, je potom ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích (*Paušální částka nákladů řízení o přestupcích, kterou je povinen nahradit občan podle § 79 odst. 1 zákona, činí 1 000 Kč.*). Soud poukazuje na skutečnost, že právní úprava neumožňuje správnímu orgánu správní uvážení ohledně stanovení této povinnosti (viz „uloží povinnost“) a ani co do její výše, která je určena paušální částkou. V této situaci tak soud považuje odůvodnění správního orgánu, který pouze stručně odkázal na ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v souvislosti s vyhláškou č. 231/1996 Sb. za zcela postačující, přičemž takto stanovenou částku v žádném případě není možné považovat za projev libovůle správního orgánu, jež by měla za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Ačkoliv správní orgán má podle ust. § 79 odst. 3 zákona o přestupcích možnost z důvodů zvláštního zřetele hodných od uložení povinnosti nahradit náklady řízení podle odstavce 1 zcela nebo zčásti upustit, důvody, pro něž lze takto učinit se vztahují zejména k osobní situaci žalobce či k míře jeho procesního úspěchu ve věci. V daném případě byl žalobce uznán vinným z přestupku, o jeho úspěchu ve věci se tudíž nedá hovořit, a pokud se jedná o osobní poměry žalobce, které by zakládaly důvod pro upuštění od povinnosti nahradit náklady řízení, bylo především na žalobci, aby správnímu orgánu tyto okolnosti nějakým způsobem doložil, správní orgán nebyl povinen sám osobní poměry žalobce zkoumat. Nic takového však ze správního spisu nevyplývá.

Soud se dále zabýval námitkou, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost z důvodu, že nelze rozeznat, co je výrok a co je odůvodnění. Ačkoliv pasáž pojednávající o projednání věci v nepřítomnosti žalobce je skutečně obsažena jak ve výroku, tak v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž soud je toho názoru, že by měla být obsažena pouze v jeho odůvodnění, jedná se o tvrzení naprosto totožná, která nelze považovat pro žalobce za jakkoli matoucí a ze kterých by žalobci vyplývala nějaká povinnost. Tato skutečnost tak podle názoru soudu nemůže mít v žádném případě vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

K namítanému nesprávnému označení ustanovení právního předpisu, podle kterého je rozhodováno, soud přiznává, že „výrok rozhodnutí je konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Výrok proto musí být formulován tak, aby z něho bylo zcela jednoznačně patrné, jakého správního deliktu se stěžovatel dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena předmětná správní sankce. Jen tak se jeho rozhodnutí stává přezkoumatelným.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2007, č. j. 7 As 7/2007 – 63). Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí označil hmotněprávní ustanovení přestupku, z jehož spáchání byl žalobce uznán vinným, jako ust. „§ 125c odst. 1 písm. f) čl. 2 zákona o silničním provozu“, přičemž je nutné připustit, že toto označení není v souladu s legislativními pravidly, podle nichž se ustanovení právních předpisů pravidelně

strukturují podle úrovně paragraf – odstavec – písmeno – bod (nikoli článek). Soud se však zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že toto pochybení je čistě formální vadou, jelikož označení skutkové podstaty způsobem, jakým ho provedl správní orgán prvního stupně, je zcela nezaměnitelné s jinou skutkovou podstatou. Výrok je v souladu s výše uvedenou judikaturou formulován tak, že je z něj zcela patrné, jakého správního deliktu se žalobce dopustil a podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena předmětná správní sankce. Ačkoliv se tímto postupem správní orgán prvního stupně dopustil vady v řízení, tato vada nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí, přičemž na tento závěr nemá vliv ani skutečnost, že tato formální vada nebyla opravena vydáním opravného usnesení ve smyslu ust. § 70 správního řádu. Pokud se jedná o nesprávně uvedené hmotněprávní ustanovení, které mělo být žalobcem porušeno, v protokolu o projednání přestupku (namísto správného § 18 odst. 3 silničního zákona zde bylo uvedeno ust. § 18 odst. 4 téhož zákona), soud rovněž konstatuje, že se jedná o zřejmou nesprávnost spočívající v chybě v psaní. Z průběhu celého správního řízení a rovněž ze slovního popisu skutku uvedeného v protokolu o projednání přestupku nemohla vzniknout žádná pochybnost o tom, z porušení kterého ustanovení byl žalobce uznán vinným, nejedná se tedy o vadu, jejíž oprava by měla právní význam. Správní orgán tak postupoval zcela správně, když v souladu s ust. § 18 odst. 5 správního řádu uvedenou chybu v psaní a počtech opravil.

Závěrem soud uvádí, že nelze než konstatovat, že ve správním řízení bylo postupováno tak, že byl zjištěn skutečný stav věci, byly vyhodnoceny důkazy a věc byla správně posouzena v souladu s ust. § 3 a 2 správního řádu. Podle soudu bylo v řízení spolehlivé a přezkoumatelným způsobem zjištěno, že žalobce byl řidičem vozidla, jemuž bylo naměřeno překročení nejvyšší povolené rychlosti na dálnici o více než 50 km/hod. V řízení nebylo zjištěno, že by v průběhu řízení postupem správních orgánů došlo k takovým vadám, které by způsobily nezákonnost rozhodnutí, popř. měly vliv na ústavně zaručené právo žalobce na spravedlivý proces. Z uvedených důvodů soud ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný správní orgán byl úspěšný, na cestovním vynaložil částku 1.240,-Kč za cestu z Jihlavy do Brna a zpět, tj. 2x 100 km, při průměrné spotřebě benzínu Natural 95 u vozidla Škoda Superb, RZ. 3J8 8444 a při vyhláskové ceně paliva. Doložil vynaložené náklady technickým průkazem vozidla a podrobným výpočtem. Soud proto zavázal žalobce, aby do 1 měsíce od právní moci rozsudku žalovanému uhradil částku 1.240,-Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Brně dne 18. února 2013

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně